HET SCHILDERIJ MET DEN VLOEK

:: DOOR H. TIMMERS ::

Eenige jaren geleden bevond ik mij op mijn studiereis door Italië in het oude, beroemde stadje Pisa, toen ik daar op een morgen aan den hoek der Colonnade, een oud vriend, professor Schumann, ontmoette.

„Wat Timmers, jij hier? Je bent net de man, dien ik noodig heb. Heb je bezigheden?"

„Geen dringende," antwoordde ik. „Wat is er van je dienst?"

„Ik zou graag willen dat je met mij mee ging om in gezelschap van een jongen Italiaan, graaf Assorli, een schilderij te bekijken in het Soffareno-paleis. Het wordt genoemd: „Het schilderij met den vloek!"

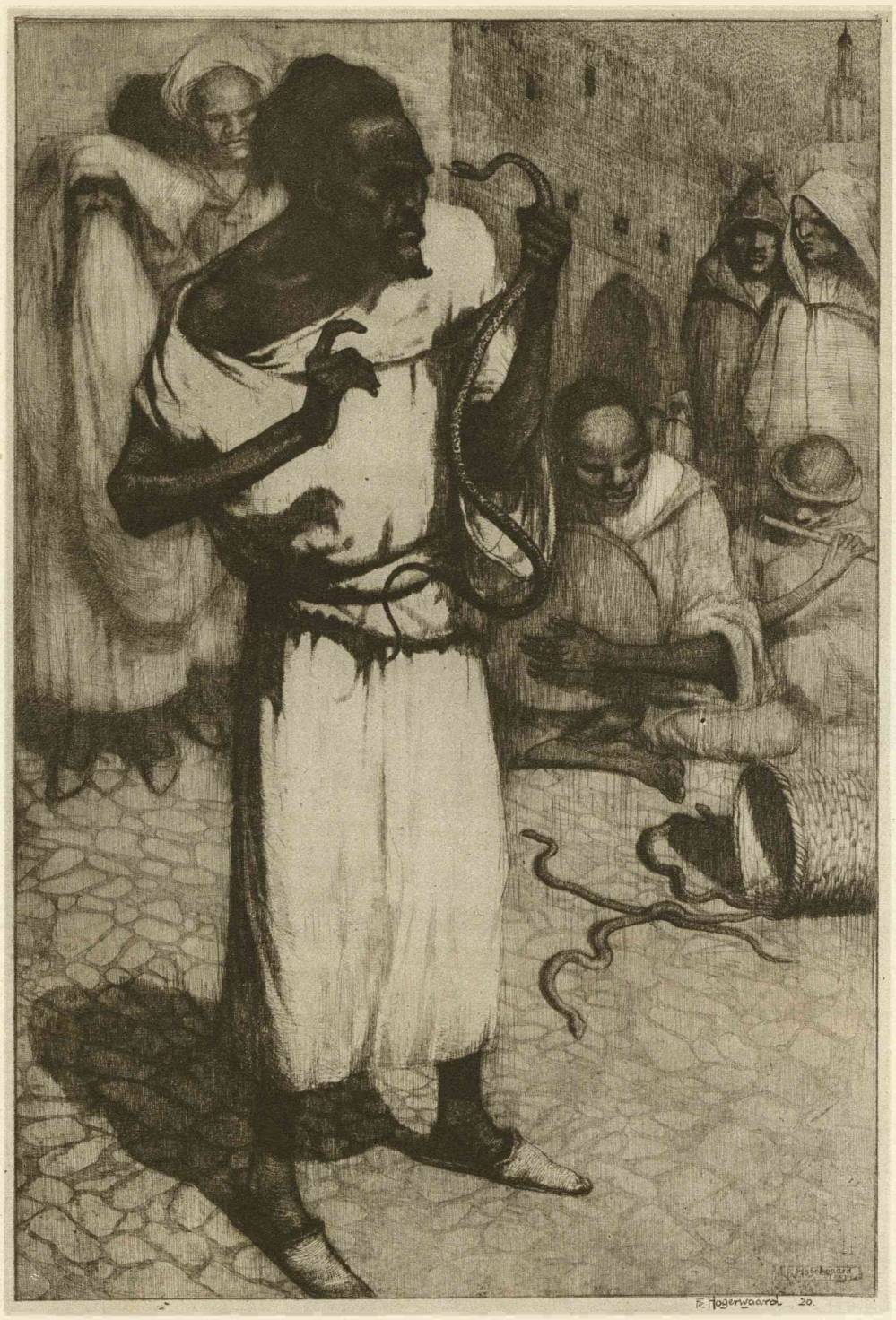
Verwonderd over den zonderlingen titel vroeg ik den professor eenige nadere inlichting en hij deelde mij hierop ongeveer het volgende mee:

„Misschien heb je wel eens gehoord van het trotsche geslacht der Soffareno's. Van dit eertijds zoo bloeiende geslacht is thans nog één nakomeling over, een jonge markiezin, en deze is doodziek. Twintig jaar geleden, toen de oude markies nog leefde, waren de Soffareno's nog in het zenith van voorspoed en geluk. Markies Vincentio was getrouwd met de schoonste vrouw van Pisa en had een dochter, de jonge markiezin Helena. De oude markies omringde zijn jonge vrouw met alle weelde, waartoe zijn fortuin hem in staat stelde en de jonge vrouw amuseerde zich met alle zorgeloosheid der jeugd.

Onder de gasten, die veel in het paleis verkeerden, bevond zich ook een jong schilder, Andrea Chiatto. Hij was niet uit Pisa geboortig zelfs niet uit Toscane; niettemin was hij zeer gevierd om zijn groote talenten niet alleen op kunst-, maar ook op wetenschappelijk gebied. Er was een geheimzinnig waas om den man en het feit dat men dikwijls tot diep in den nacht boven in zijn eenzame woning licht zag branden, was voor de bijgeloovige bevolking voldoende om te beweren dat hij aan „de zwarte kunst" deed. Hij werkte dit praatje zelf in de hand, want aan degenen met wie hij intiem omging, (als er iemand was, die werkelijk zijn vertrouwen deelde) vertelde hij dat hij de occulte wetenschappen bestudeerde.

Hij was nog niet lang in Pisa, toen de oude Soffareno hem ontbood en hem opdroeg het portret van zijn vrouw te schilderen. De schilder nam de opdracht aan en de jonge markiezin stemde er in toe eenige uren per dag te poseeren. De zittingen hadden geregeld plaats en na een maand was de schilderij bijna voltooid.

Toen gebeurde er iets vreemds: de schilder verklaarde zich teleurgesteld over zijn werk, scheurde het doek in stukken en vroeg weer opnieuw te mogen beginnen. De schoone markiezin, hetzij gevleid, door dit offer, hetzij heimelijk verlangende het samenzijn met den knappen schilder te vervolgen, stemde in zijn verzoek toe, en de zittingen werden voortgezet, doch na eenige weken herhaalde zich hetzelfde voorval: de schilder, ontevreden over zijn werk, vernietigde dit en begon voor de derde maal opnieuw.

De zonderlinge gedragingen van den schilder waren weldra het onderwerp van den dag in Pisa en het duurde niet lang of ze kwamen ook ter oore aan den naastbelanghebbende, den markies. Wat zich toen tusschen de beide echtgenooten afspeelde, kan slechts uit de gevolgen worden opgemaakt. De trotsche markies, het beneden zich achtende zich te wreken op een man zoover beneden zijn stand als de obscure artist, doch alle mogelijkheid willende uitsluiten, dat zijn geslacht zou worden besmet met een nakomeling van Chiatto, greep naar een onfeilbaar middel: vergif. Geen kreet werd gehoord, geen waarschuwing gegeven, doch toen Andrea kwam om zijn Penelope-arbeid weer te beginnen, vond hij in haar zelfde gewaad, met dezelfde juweelen, in dezelfde houding in haar stoel zitten: de vrouw die hij beminde, maar nu een lijk.

Hij uitte geen woord, maar nam het onvoltooide doek mee. Hij gaf geen kennis aan de overheid en den invloedrijken markies viel het niet moeielijk een medisch attest te krijgen, dat zijn gade gestorven was aan een te groote dosis medicijn.

Andrea Chiatto bleef in Pisa, de huizen van den adel waren evenwel van dien tijd af voor hem gesloten. Elken nacht tot zeer laat kon men in zijn woning licht zien branden, en het geloof aan zijn magische kracht werd met den dag grooter onder de eenvoudige bevolking van Pisa.

Daar ging plotseling het bericht door de stad, dat hij aan zijn vijand Soffareno een brief geschreven had, waarin hij den markies als een gift het voltooide portret aanbood van de ongelukkige markiezin.

In dien tijd had de stemming van den ouden man een groote verandering ondergaan. De groote liefde die hij vroeger voor zijn jonge vrouw gekoesterd had, was na haar dood herboren en hoewel hij van zijn daad geen berouw had, werd de herinnering aan haar toch milder. Dit was misschien de reden waarom hij het geschenk van den schilder aannam en zich onderwierp aan de voorwaarden, die aan de schenking verbonden waren.

Deze voorwaarden waren al even vreemd als de schenking zelf. Chiatto bedong, dat een kamer speciaal voor het schilderij zou worden gereserveerd, dat hem veroorloofd zou worden te komen op den tijd dien hij koos om zijn werk op te hangen; dat de sleutel van de kamer hem van te voren zou worden toegezonden, en dat niemand de kamer betreden zou, zoolang hij er aan het werk was. Hij zou eigen gereedschap meebrengen, noodig voor de werkzaamheden en geen de minste belemmering zou hem bij zijn komen in den weg mogen worden gelegd. — Nadat door den ouden markies in deze voorwaarden was toegestemd, arriveerde de schilder op zekeren dag, heel vroeg in den ochtend met zich voerende op een vrachtwagen een paar groote kisten en verschillend gereedschap. Bijgestaan door den voerman bracht hij dit alles naar de kamer, die hem was aangewezen en sloot er zich in op. Gedurende het volgende halfuur klonk een luid gehamer en een geschuif van meubelen, die verzet werden; daarna riep hij den voerman weer binnen, met wien hij de ledige kisten en het gereedschap weer op den wagen laadde, sloot de kamer af en vroeg den markies te mogen spreken.

De verwonderde bedienden gehoorzaamden en weldra stonden de beide vijanden tegenover elkaar. De ontmoeting

